

ΕΚ ΘΗΒΩΝ.

Φίλε «Μὴ Χάνεσαι»

Ἄργα περιῆλθεν εἰς χεῖράς μου μία Ἑλεγεῖα εἰς τὸ πεζὸν τοῦ δικηγόρου κ. Γιωργαντζᾶ, γρονθοκοποῦντος καὶ γρονθοκοπούμενου διότι ἡ πρὸς τοποθέτησιν τῶν ὁροσῆμων τῆς Κωπαΐδος ἐπιτροπὴ κατεπάτησεν οἰκόπεδα καὶ ἐληλάττησε τὴν ἰδιοκτησίαν τῶν χωρικῶν. Ὁ ἄνθρωπος μοὶ ἐφάνη ὡς τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους, οἵτινες ἐν στιγμαῖς μεγάλης λύπης χάνουσι πρὸς στιγμὴν τὸ λογικόν των καὶ τραγουδοῦσι «Μαὐρ' εἴν' ἡ νύκτα σ' τὰ βουνά».

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἡ ὁροθετικὴ ἐπιτροπὴ περιέλαβεν εἰς τὴν ζώνην τῆς καὶ μερικὰς ἰδιοκτησίας, ἀλλ' αἱ ἰδιοκτησίαι αὗται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲν ἀνήκουσιν εἰς χωρικοὺς, ἀλλ' εἰς τοὺς μεγάλους γαιοκτήμονας, εἰς τοὺς Φίλωνας, εἰς τοὺς Λάππας ἢ Λαπάδες καὶ εἰς τοὺς Ἑλεγειογράφους Γιωργαντζᾶδες. Αὕτῃ δὲ ἡ κτηματικὴ ἀπώλεια τὴν ὁποίαν θὰ ὑποστῶσιν οἱ κύριοι οὗτοι μὴ νομίσητε ὅτι εἶναι καθαρὰ ἰδιοκτησία· σεῖς οἱ ἐν Ἀθήναις οἱ ὅποιοι ἀνηγάγετε τὴν καταπάτησιν εἰς δευτέραν ἀρχὴν τῆς ἰδιοκτησίας ἐννοεῖτε εὖ· ὅλα πόσῃ ἑκάμην χρῆσιν αὐτῇς οἱ τῶρα ἀπειλοῦντες πόλεμον μεγαλοκτηματῖαι.

Οἱ χωρικοὶ, ὑπὸ τὰ νῦτα τῶν ὁποίων θέλουσι νὰ κρυβῶσιν οἱ κύριοι τοῦ Γιωργαντζᾶ, εἶναι κατενθουσιασμένοι ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς ἀποξηράνσεως τῆς Κωπαΐδος γνωρίζοντες πολὺ καλὰ ὅτι καὶ ἂν ἔχασαν κάτι τι, ἡ λοιπὴ ἰδιοκτησία των θὰ ὑπερτιμηθῇ τόσον, ὥστε νὰ τοὺς ἀποζημιώσῃ δεκαπλασίως· ἀλλ' οἱ κατὰπατῆται βεβαίως, κύριε Γιωργαντζᾶ, δὲν δύνανται νὰ μείνωσιν εὐχαριστημένοι. Φωνάζετε ὅμως κατὰ τίνος; Κατὰ τῆς Βουλῆς, τῆς ψηφισάσης τὸν περὶ Κωπαΐδος νόμον ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν διαγραμμάτων τοῦ Σωδᾶζ. Ἔ! αἵντε νὰ πιασθῇτε τὴν μακαρίτιδα ἐκείνην Βουλὴν, ἥτις δὲν ἐπρονόησεν ὅτι θὰ ἐκτείνητε τοὺς ἀνεκτιμήτους πόδας σας πέραν τοῦ ἐφαπλώματος τῆς νομίμου ἰδιοκτησίας σας καὶ τῶρα ὅτε οἱ τεχνητοὶ αὐτοὶ πόδες ἐξεγυμνώθησαν, θέλετε νὰ τοὺς θερμάνητε μὲ δάκρυα τὰ ὅποια σπογγίζετε διὰ τοῦ μανδηλίου τοῦ Αἰῶνος. Τί νὰ γείνη! Φειδόμεθα πολὺ τῶν δακρύων σας, κύριε Φίλων καὶ κύριε Λάππα καὶ κύριε ἀκόμα Μπουρίδη, ἀλλὰ δύο ἐπαρχίαι, αἱ Θῆβαι καὶ ἡ Λεβαδεία, περιμένουσι τὴν ἀνάστασιν των ἐκ τῆς ἀποξηράνσεως τῆς Κωπαΐδος καὶ δὲν θὰ ταχθῶσιν ὑπὸ τὸ ἀμαρτωλὸν βουλευτικόν σας φράκον, διὰ νὰ ἀναστειλοῦν αὐτὴν, ὑπερασπίσων δὲ μόνον τὰς ἀμφιβόλου καταγωγῆς ἰδιοκτησίας σας.

Ταῦτα Σᾶς γράφομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ ἂν ἐπιμένητε Σᾶς γράφομεν ἄλλοτε καὶ περισσότερα.

ΔΕΝ

ἐπιδοκιμάζομεν ὅσα διὰ τινῶν ὀργάνων τοῦ ἐγγωρίου τύπου ἀνευλαβῶς ἐγράφησαν περὶ τῆς ἐλληνίδος καλλιτέχνης δεσποινίδος Γενναδίου. Πρὶν κρίνωμεν ὀφείλομεν νὰ περιμένωμεν, ὄντες βέβαιοι ὅτι τὸ ἔργον τῆς δ. Γενναδίου θὰ τύχῃ ὄχι μόνον ἐλληνικῶν, ἀλλὰ καὶ ἀγγλικῶν κρίσεων καὶ ἐπικρίσεων.

ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ.

Ὅτι ὁ Ἐξαρχόπουλος ἐν τῇ ποιήσει, τοιοῦτος θ' ἀναδειχθῇ εἰς Ἀνδρῖος συγγραφεὺς ἐν τῇ πεζογραφίᾳ. Κάμετε παρακαλῶ τὸν σταυρόν σας, διότι ὁ συγγραφεὺς εἶναι κληρικὸς καὶ δεσπότης μάλιστα. Ὑπογράφεται μεθ' ἰσπανικῆς μακρηγορίας: Σεβασμιώτατος ἄγιος πρῶην Ξάνθης, Διονύσιος Πίστης.

Τίς δὲν θαυμάζει, μεταξὺ τόσων ἄλλων, τὴν περὶ ποιητῶν ὥδῃν τοῦ πρώτου, ἐν ᾗ ἡ ἔξαρσις τῆς φαντασίας εἶνε μοναδική; Ἰδοὺ αὕτη διὰ τοὺς μὴ εὐτυχήσαντας νὰ τὴν ἀναγνώσωσιν:

Ὁ ποιητὴς εἶνε στολὴ ὑψηλῆς ἀειθαλείας
Καθὼς λάμπει καὶ ὁ ἥλιος 'ς ὅλας τὰς βασιλείας.

Λερπαλέρ! ὅταν ὁμως τὸν τιμοῦσιν,

Οἱ κόμοι καὶ οἱ κομηταί

Καὶ ἀπὸ κανένα δὲν φθονεῖται

Ὅταν ὁμως τὸν φθονοῦσιν

Μένουσι καὶ αὐτοὶ νὰ τοὺς ἐφτλοῦσι.

Ἐπειδὴ ἀποδεικνύονται ὡς ἀνάξιοι τῆς ἡξίας τους,

Δεικνύοντες λελαεῦ! ἐπειδὴ δὲν ἐγνώριζον καὶ τὴν σο-

Παροργίζουν καὶ ὁ ποιητὴς ἀδιαφορεῖ

[λὴν τους

Καὶ μὲ τὸ κονδύλι του τραγουδεῖ.

Λερπαλέρ! τὴν ἀλήθειαν ὑψώνει

Καὶ τὸ ψεῦδος θανατώνει

Ξιφὴρ βαλέρ! ἰδοὺ λοιπὸν ἡ φρονημάδα

Τοῦ ποιητοῦ ἡ νοστιμάδα!

Θὰ ἴδωμεν ὅτι καὶ τοῦ δευτέρου ἐν τῇ πεζογραφίᾳ τὸ βᾶθος τῶν ἰδεῶν καὶ τῆς ἐκφράσεως εἶνε ἀκαταμέτρητον. Καὶ ἀρχόμεθα συλλέγοντες:

Ἐν τῷ περὶ «ὀνομασίας Ἀνδρου» κεφαλαίῳ διαφωνεῖ πρὸς τὸν Πausanίαν παράγοντα τὸ ὄνομα τῆς νήσου ἀπὸ τίνος Ἀνδρέου στρατηγοῦ Κρητὸς, ὡς ἐξῆς: ἀλλὰ τότε ποῦκ' εἶδε καλεῖσθαι τὴν νῆσον Ἀνδρον, ἀλλ' Ἀνδρέαν· ἐπειτα ὁ Πausanίας Καππαδόκης ὁ συγγραφεὺς τὴν περιγραφὴν τῆς Ἑλλάδος, εἰς δέκα βιβλία, ὑπῆρξε κατὰ τὸ πῆτος 180 μ. Χ. ὁ δὲ περιηγητὴς Πausanίας, ὅστις περιγράφει τοὺς ναοὺς Ἀσκληπιοῦ περὶ Ἰατρικῆς, ἤκμασε κατὰ τὸ 161 ἔτος μ. Χ. Ὡστε δὲν φαίνεται ὅτι ἔχει δίκ-

καίον; . . . κατόπιν, «απαρτηρῶν ἀρχαιολογικῶς τὴν μυθολογίαν», εὕρσκει ὅτι ἀπὸ τίνος Ἄνδρου ἐκλήθη οὕτως ἡ νῆσος.

Ἐν τῷ : «περὶ οἰκισμοῦ καὶ οἰκιστῶν» κεφαλαίῳ ἀναγινώσκομεν : «οἱ τὸ πρὸς μεσημβρίαν μέρος τῆς νήσου κατοικοῦντες, ἐνθα ὁ λιμὴν Γαυρίου, λέγονται Ἀλβανοὶ μέχρι σήμερον, διατηροῦντες γλῶσσάν τε καὶ ἐνδυμασίαν εἰδιαιτέραν ὁμοίαν τοῖς Πελασγοῖς, λέγομεν ὅτι ἔλκουσι τὴν καταγωγὴν τῶν ἢ ἐκ τοῦ Πελασγοῦ υἱοῦ Αἰδὸς ἐκ τῆς Νιόβης βασιλέως Ἀρκαδίας, ἢ ἐκ τῆς ἐπαρχίας Ἀρκαδίας ἀπὸ Ἀλβῆς τῆς Ἰταλίας μετὰ τὸν θάνατον Ἡγυρήνιου ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ἐξ οὗ Ἀλβανός, ἔθνος Σκυθικὸν κάτοικον ἐπὶ τῶν Καυκασίων.» Ἀκριβῆς τῷ ὄντι θεωρεῖται περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν Ἀλβανῶν!

Ἐπίσης μανθάνομεν ὅτι : «πάντες οἱ ἐκ τῆς Αἰγύπτου (οἰκισταὶ) ἔφερον τὸ ἐπιθετὸν Καίρης» ὥστε ὅλοι οἱ Καίριδες Αἰγύπτιοι δηλ. Γύφτοι· καὶ ὅτι οἱ ἔξωθεν οὗτοι ἐλθόντες «ἐν ᾧ ἐσπούδαζον ἱπικῶς τὰ ἑαυτῶν τέκνα, τὰ τέκνα τῶν κατωτέρων τάξεων ἔμενον ἀνέπατρα τῶν γραμματέων, ἵνα, προσθέτει, ὡς ἐκ τῆς ἀμαθείας τῶν ὑπόκεινται αἰεὶ τοῖς ἀρχουσιν.»

Ἀριθμῶν τὰ χωρία τῆς Ἄνδρου ἀκολούθως. *Μία* εὐφρῶς πολλῶν ἐξ αὐτῶν ἐπιχειρεῖ καὶ εὕρσκει τὴν παραγωγὴν καὶ τὴν σημασίαν τῶν ὀνομάτων τῶν οὕτω π. χ. αὐτὸ χωρίον Καπαρέα ἔλαχε τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς θέσεως· καθ' ὃν ὅσον Καπα=caput σημαίνει κεφαλὴν, τὸ δὲ ῥέα εἶναι ἐλληνικόν—τὸ χωρίον Λαρδία ἐκ τίνος Λεάνδρου Κρητός, ἄνωθεν τοῦ ὀπίου, καὶ τοῦτο ὑπάρχει τὸ σημειώσεως ἄξιον, ῥέει πηγὴ ὕδατος λευκόποδος· τὸ νὰ ᾖναι ἄρα γε αὐτὸ τὸ ἀσπροπόδαρο νερό;—τὸ χωρίον Ἀπετούρια ἢ ἐκ τοῦ α στερητικοῦ, ἀπερίπατα ἔνεκα πετρῶν καὶ ὑδάτων ἢ ἐκ τοῦ α ἀθροιστικοῦ, πανταχόθεν ῥυάκια ὕδατος—τὸ χωρίον Λάμυρα ἐκ τῆς λα λέξεως ποιητικῆς σημαίνουσης πέτραν καὶ μύρα, ὡς ἐκ τῆς εὐωδίας τῶν ἀνθέων—τὸ χωρίον Στραπουργαῖς ἔλαβε τὸ ὄνομα ἐκ τῶν ἀστραπῶν καὶ ὄργια—τὸ χωρίον Ζαγανιάρ ἐκλήθη οὕτω ὡς ἐκ τῶν διεπνέσεων τῶν κατοίκων—τοῦ χωρίου Ἀσυνετὴ τὸ ὄνομα ὑποφωρῆται ἢ ἐκ τοῦ α ἀθροιστικοῦ, ὃ ἐστὶ μὲ πολλὰς γνώσεις οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου διὰ τὸ ὑγιεινὸν καὶ καθαρὸν τοῦ θαλασσίου ἀέρος, ἢ ἐκ τοῦ α στερητικοῦ, ὃ ἐστὶ ἀνευ συνέσεως, ὡς κατοικήσαντες δηλ. εἰς θέσιν κρημνῶδη καὶ ἐπικίνδυνον.»

Ὅτι ἰδίως πρωτότυπον περιέχει ἡ βίβλος εἶναι τὰ περὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Θεοφίλου Καίρου : Ὁ Θεοφίλος λοιπὸν Καίρης ἀδιὰ τῆς λέξεως πενταχελώνητον ἐξήγει τὰ φυσικά· ἐδίδασκε καὶ Μαθηματικά, ἀεξηγῶν τὰ φαινόμενα διὰ τῆς λέξεως ἐνύλων· ἰδίᾳ δέ : «τὸ σύστημά του ἦτο καθ' ὑπαγόρευσιν μάθημα τῆς ἐπιούσης καὶ ἡ διδασκαλία τῆς χθεσινῆς ἡμέρας· οὕτω καὶ εἰς τοὺς μεγαλειτέρους μαθητάς, τεχνολογικὸν καὶ συντακτικὸν καὶ μαθηματικὰ· τοὺς μὲν τῶν μαθητῶν του ἐδίδασκε τὴν ἡμέραν, τοὺς δὲ τὴν νύκτα. Τοὺς μὲν διδασκομένους τὴν νύκτα ἐκάλεε ἵνα δῶναι δείξῃ τοὺς ἀστερ σμοὺς καὶ παρέδιδε κατη-

γῶν νέαν ἠρησκείαν, ἀντιχριστιανικὴν, θεοσέβειαν καλοῦμένην.» Ἀκούεις ἐκεῖ! νυκτερινὰ μαθήματα, καὶ δῆθεν νὰ δείξῃ τοὺς ἀστερισμοὺς, τίς οἶδε τί δεικνύων αὐτοὺς!!! Τῷ ἔπρεπε λοιπὸν νὰ καῇ. . . .

Μετὰ τὴν ἀνωτέρω ἀναλυθεῖσαν ἐξαιρετὸν περιγραφὴν τῆς νήσου Ἄνδρου καταχωρεῖται ἐν τῷ βιβλίῳ σπουδαία περὶ δημαρχίας διατριβή, ἥς τὴν ἀνάγνωσιν συνιστῶντες εἰς τὰ ἀξιοτίμα μέλη τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου Ἀθηνῶν καὶ αὐτὸν τὸν κ. δημαρχον ἔτι, περιορίζομεθα ἀντιγράφοντες τὸ ἐξῆς ἐκ ταύτης μέρος : «Οἱ ἄρχοντες καὶ διοικηταὶ ὀφείλουσι νὰ περιστέλλωσι ἐκάστου τὴν ὁκνηρίαν καὶ φιλονεικίαν καὶ τὰ τούτοις ὁμοία· νὰ ἐνθυμῶνται ὅτι αὐτοὶ τῷ σμῆνος μὴ συμφέρον οὐδὲ τῇ μελίσει συμφέρι· οὐδεὶς συνετὸς ἐπαινεῖ οἰκίαν πελεκητῶν λίθων μὲ ζωγραφίας ἐπ' αὐτῆς, ἀλλὰ τὴν πόλιν τὴν ἔχουσιν καλὰς ὁδοὺς καὶ διοικουμένην μετὰ δικαιοσύνης, ὁμονοίας καὶ ἀγάπης· οὐδεὶς ἐπαινεῖ κυβέρνησιν βασιλείας ἢ δημοκρατίας ἔχουσιν λαμπρὰς οἰκοδομὰς, οἴκους, καταστήματα καὶ λοιπὰ, ἀλλὰ ἔχουσιν καλὴν διοίκησιν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης καὶ καθαρὰς ὁδοὺς ὅτι ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ φαίνεται τὸ ἐσωτερικὸν ἀκαὶ βῆμα ποδὸς καὶ γέλως ὁδόντων ἀγγελλοῦσι τὸ περὶ ἀνθρώπου.»

Τὸν νέον Ἄνδριον κλασικὸν νομιζομεν οὐδεὶς ἄχρι τοῦδε τὸν ὑπερέβη, πλην ἴσως τοῦ ἀναγγελλαντος πρὸ τριετίας ἂν δὲν ἀπατώμεθα ἐν παράδοξον πόνημά του διὰ τῆς ἐπομένης ἀγγελίας :

«Κοινῆς νομοθεσίας, καθ' ἣν ὑποτίθενται πάντες οἱ βεσιλεῖς καὶ ἄλλοι τῆς γῆς ἡγεμόνες ἐν συνδέσμῳ συζητοῦντες ἐν Ἀθήναις πρὸς ἀλλήλους τὸ τρίτον μέρος πολιτικῆς οἰκονομίας μέλλει νὰ ἐκδοθῇ.

Ὁ βουλόμενος γράφει ᾧδε. Τιμᾶται δρ. 5.

Α. Γαλιέτρας, Πρωτοδίκης»

Θὰ ἐπισφραγίσωμεν τὴν συλλογὴν μας δι' ἀποσπάσμα-τος ὅπερ θ' ἀρέσῃ εἴμεθα βέβαιοι πολὺ εἰς τὰς τρυφεράς ἀναγνώστριάς μας :

Εἶναι μία ἀπλὴ σημείωσις κάτωθεν τοῦ ῥητοῦ τοῦ Πέτρου : «Ἡ ἀγάπη καλύπτει πλῆθος ἁμαρτιῶν.» Ἴδου αὕτη : «Ἡ λέξις ἀγαπῶ, περιέχει δύο α α καὶ ἐν ω· δηλοῖ τὸ τρισυπόστατον τῆς θεότητος· αἰγὼ εἰμι τὸ α καὶ τὸ ω, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος· τὸ ἀρχικὸν α δηλοῖ τὸν ἀναρχον καὶ ἀγέννητον πατέρα, τὸ ω δηλοῖ τὸν γεννηθέντα υἱόν, ἐκ δύο ο ο δὲ, Θεότητος καὶ ἀνθρωπότητος, ἀχώριστος τῷ πατρὶ καὶ πνεύματος· τὸ δὲ μέσον α τὸ πανάγιον πνεῦμα, τὸ ἐκ πατρὸς ἐκπορευόμενον καὶ ἐν υἱῷ ἀναπαυόμενον, τριάς ἅλα, δόξα σοι.»

Τὸν βουλόμενον νὰ μάθῃ περισσότερα περὶ τῆς τοποθεσίας τῶν δύο ἄλφα καὶ τοῦ ἐνὸς ὠμέγα τὸν παραπέμπομεν εἰς φυσιολογικὰ ἐγχειρίδια.

Κώστας ὁ Σκουπιδᾶς.